

Štev. 7.

V Ljubljani, 1. malega srpana 1903.

Leto IV.

Pesmi Borisova.

Pomlad.

V daljni, tuji deželi
spavala je pomlad,
bila sirota zaprta
v mrzel, kristalen je grad.

Pa so prispeli vetrovi,
mehki vetrovi do nje,
ki so jo gnali s sabo
daleč iz tuje zemljé.

Kamor so prišli, vabili
so iz zemljice cvet,
v hipu izginila z zemlje
brata sta snežec in led.

Slovo.

Že solnce zatonilo
za daljno je goro,
ko sem od drage rodne
vasi jemal slovo.

Nebo obdal večerno
oblačni je ovoj,
le ena je žarela
še zvezda nad menoj.

In šel sem dalje, dalje
sred tihega polja
otožen in samotni
kot zvezda vrh neba.

Cvetka.

Polje v jutranji
rosi blesti se,
v vasi vesela
pesem glasi se.

Rožica v gozdu
glavo priklanja,
mirne in sladke
sanje še sanja.

Skozi vejevje
solnce posije,
cvetko rdečica
lahna oblije.

Kaj bi se tudi
ne sramovala,
ko je jutranjo
zoro prespala . . .

V maju.

Prišle so ljube ptice
iz juga spet v naš kraj,
privabil v naše gaje
veseli jih je maj.

Prepevale popevke
nam bodo noč in dan,
odmevalo njih petje
črez goro bo in plan.

In čuli bodo pesmi
prelepe vsi ljudje,
in radost se vselila
bo v sleherno srce.

V tujini.

Oj, sredi poljá, oj, sredi poljá
pa rožica bela stoji
in čašo nedolžno priklanja k tlom,
v otožnosti mi govori:

„Oj, daleč od tod, pod snežno goro
predrago stoji mi poljé;
tam sredi polja, tam sredi polja
pa znanke mi moje živé . . .“

In padla pod noč na širno ravan
je slanica iz neba;
končala je žalostno rožico,
oj, rožico sredi poljá . . .

Voščilo.

(Rozi Arriglerjevi.)

Draga moja Rožica,
slavni svoj obhajaš god,
kaj ti za vezilo daj
danes ljubi stric-gospod?

On, prijatelj mil otrok,
bodi vedno varuh tvoj,
Njemu živi in deluj,
za Boga in narod svoj.

Dobra deklica si res,
od sveta neskvarjena,
v cerkvi, v šoli in doma
pridna in nadarjena.

Ko v Ljubljano pridem spet,
kupim ti verižico,
ali pa — še bolje bo —
lepo novo knjižico.

Anton Medved.

